

kerâmetleri, ruhun mahiyeti, günah ve iman gibi konularda farklı görüşler benimsemiş, itikadî meseleleri sahih hadislerle delillendirmesine rağmen yer yer mevzû ve zayıf rivayetlere de dayanmıştır. Özellikle esmâ-i hüsnâ konusunda kendisinden sonra gelen Eş'arî âlimleri üzerinde müessir olmuştur. Beyhâkî'nin *el-Esmâ' ve's-sıfât* adlı eserinde *el-Minhâc*'dan bol miktarda alıntı yapması bunu göstermektedir. Ruh meselesinde kelâmcıların görüşlerine muhalefet edip bazı filozoflara tâbi olduğu da dikkat çekmektedir.

Halîmî'den bahseden kaynaklarda onun pek çok eserinin bulunduğu belirtilmekle birlikte zamanımıza ulaştığı bilinen tek eseri *el-Minhâc fî şu'abi'l-îmân**'dır. Akaid, fıkıh ve ahlâk konularını ihtiva eden bu hacimli eser, Hilmi Muhammed Fûde tarafından tahkik edilerek üç cilt halinde yayımlanmıştır (Beyrut 1399/1979). Bazı kaynaklarda Halîmî'nin *Âyâtü's-sâ'a ve ahvâlü'l-kıyâme* adlı bir başka eserinin daha bulunduğu kaydedilmişse de (İbn Kâdî Şühbe, I, 179; İbnü'l-İmâd, III, 168) doğru değildir. Bu durum, *Keşfü'z-zunûn'da el-Minhâc*'ın muhtevası hakkında verilen bilginin yanlış anlaşılmasından kaynaklanmış olmalıdır.

BİBLİYOGRAFYA :

Halîmî, *el-Minhâc fî şu'abi'l-îmân* (nşr. Hilmi M. Fûde), Beyrut 1399/1979, I, 26-28, 33, 134-140, 145, 183-210, 230, 237-238, 256-257, 337, 353-354, 461-462, 474, 485, 492; II, 467-468; III, 180; Sehmî, *Târîhu Cürçân* (nşr. M. Abdülmuîd Han), Beyrut 1407/1987, s. 198-199; Abbâdî, *Fukahâ'ü's-Şâfi'iyye*, s. 105-106; Sem'ânî, *el-Ensâb*, IV, 198-199; İbnü'l-Esir, *el-Lübâb*, I, 382-383; Zehebî, *Tezkiretül'l-huffâz*, III, 1030-1031; a.mlf., *A'lâmü'n-nübela'*, XVII, 231-234; a.mlf., *el-Müştebih*, I, 244; a.mlf., *el-İber*, II, 205; Yâfî, *Mir'âtü'l-cenân*, III, 5; Sübkî, *Tabakât*, IV, 333-343; İsnevî, *Tabakâtü's-Şâfi'iyye*, s. 404-405; İbn Kesir, *el-Bidâye*, XI, 349; Cürçânî, *Şerhu'l-Mevâkıf*, İstanbul 1239, s. 578-579; İbn Kâdî Şühbe, *Tabakâtü's-Şâfi'iyye*, I, 178-179; *Keşfü'z-zunûn*, II, 1047-1048, 1871-1872; İbnü'l-İmâd, *Şezerât*, III, 167-168; Brockelmann, *GAL*, I, 211-212; *Suppl.*, I, 349; *Hediyyetü'l-Ârifîn*, I, 308; Kehhâle, *Mu'cemü'l-mü'ellifîn*, IV, 3; Sezgin, *GAS*, I, 607-608; İsmâil Hakkı İzmirli, *Kâdî Ebû Bekir el-Bakillânî*, Süleymaniye Ktp., İzmirli, nr. 3739, vr. 231^r; M. Hasan Heyto, *el-İctihâd ve tabakâtü müctehidi's-Şâfi'iyye*, Beyrut 1409/1988, s. 181-182; Sabine Schmidtke, *The Theology of al-'Allâma al-Hillî (d. 726/1325)*, Berlin 1991, s. 161; Metin Yurdagör, *Âyet ve Hadislerde Esmâ-i Hüsnâ*, İstanbul 1996, s. 50-51; L. Gardet, "Karâma", *EP* (İng.), IV, 616; Yusuf Şevki Yavuz, "Beyhâkî, Ahmed b. Hüseyin", *DİA*, VI, 62; a.mlf., "el-Esmâ ve's-sıfât", a.e., XI, 422; a.mlf., "Eş'ariyye", a.e., XI, 448; Bekir Topaloğlu, "Esmâ-i Hüsnâ", a.e., XI, 412, 416.

METİN YURDAGÖR

HALİMÎ, Lutfullah

(ö. XV. yüzyılın sonları)

Bahrü'l-garâib adlı
Farsça-Türkçe sözlüğüyle tanınan
dil âlimi, fakihi, şair ve tabip.

Ailesi Sivaslı olmakla beraber kendisi muhtemelen Amasya'da doğup büyüştür. Eserlerinde ismi Lutfullah, bazan Halîmî, bazan da sözlüğünde olduğu gibi Lutfullah b. Ebû Yûsuf el-Halîmî olarak geçmektedir. *Muhtaşarü'l-eşkâl ve şerhu'hu* adlı kitabında dedesinin adının Abdülhalîm olduğunu belirtir. Halîmî, bazı kaynaklarda yer alan Acem diyarından geldiğine dair kayıtlara (meselâ bk. Âlî, vr. 238^a; Taşköprizâde, s. 382; *Sicill-i Osmânî*, II, 241; *Hediyyetü'l-Ârifîn*, I, 840) ve Farsça'ya hâkimiyetine bakılırsa esas öğrenimini o zamanın önde gelen kültür çevrelerinden İran'da yapmıştır.

Fâtih Sultan Mehmed ve II. Bayezid devirlerinde çeşitli kadılıklarda bulunan Halîmî, Fâtih devri sadrazamlarından Mahmud Paşa'nın himayesini görmüştür. Sivas kadısı iken Amasya Valisi Şehzâde Bayezid'i kötü yola teşvik edenlere engel olmak istediği için iftiraya uğramış, 1474'te azledilerek Tokat'ta hapsedilmiş, üç ay kadar hapiste kaldıktan sonra suçsuz olduğu anlaşılarak serbest bırakılmıştır. Mâruz kaldığı muameleden çok müteessir olan Halîmî, düşmanlarından çekindiği için bütün olup bitenleri padişaha rumuzlu bir şekilde arz etmek üzere Arapça olarak bir "kaside-i tâiyye" yazmıştır. 880'de (1475-76) İstanbul'a gidince kasidesini beyit beyit şerhederek Şehzâde Bayezid'i içki, kumar ve uyuşturucuya alıştıranları açıklamış, kendisine kötülük edenleri anlatmıştır. Halîmî'nin kasidesini Fâtih Sultan Mehmed'e takdim etmesi üzerine padişah Amasya'ya vezir Hamza Beyzâde Mustafa Paşa başkanlığında bir tahkikat heyeti göndermiştir. Ondan gelen rapor üzerine Amasya'ya gönderdiği bir fermanla Şehzâde Bayezid'in çevresindekilerden Mahmud Paşa, Tâcî Bey ve Abdurrahman Efendi'nin idamını, diğerlerinin de azlini emretmiştir. Bunlardan Tâcî Bey Bağdat'a, Abdurrahman Efendi İran'a kaçmış, Mahmud Paşa ise idam edilmiştir.

Eserlerinden Halîmî'nin Arapça'yı ve özellikle Farsça'yı iyi bildiği, lugat, edebiyat, tıp ve miras hukuku konularında derin bilgiye sahip bir âlim olduğu anlaşılmaktadır. Necâtî ve Bâkî gibi güçlü şairleri bile hafife alan Gelibolulu Mustafa

Âlî onu duygulu ve zevk sahibi, kasidelelerinde Selmân-ı Sâvecî'nin benzerinin yazılması çok güç kasidesine yaklaşan buluş ve tahayyülleri bulunan bir kalem ehli diye nitelendirerek eser ve şiirlerinin övgüye lâyık olduğunu belirtir, otuz kadar risâle ve kasidesini gördüğünü söyler (*Künhü'l-ahbâr*, vr. 238^a). 882'de (1477) metnini nesih hattıyla bizzat yazdığı, ertesi yıl Farsça'ya çevirip ta'lik hattıyla satır arasına işlediği Kur'an tercümesi (TSMK, Emanet Hazinesi, nr. 65) onun aynı zamanda bir hattat olduğunu göstermektedir.

Halîmî'nin hayatının son devreleri yeterince aydınlık değildir. *Bahrü'l-garâib* şerhine "nisârü'l-mülk" (نِسَارُ الْمُلْكِ) kelimesinin karşılığı olan 872 (1467-68) tarihini düşürdüğü ve *Musarrihatü'l-esmâ* adlı eserini yine 872'de yazıp her ikisini de daha sonra "nimet denizinde gark olmak için" (*Musarrihatü'l-esmâ*, Süleymaniye Ktp., Lâleli, nr. 3608/I, vr. 1^b-2^a) II. Bayezid'e sunduğu, Farsça Kur'an tercümesini de 883'te (1478) tamamladığı dikkate alınırsa II. Bayezid devrinde (1481-1512) öldüğü söylenebilir. *Keşfü'z-zunûn*'da ise (II, 1246) 900 (1495) yılında "maktulen" öldüğü kaydedilmektedir. II. Bayezid tahta geçtikten sonra Halîmî'nin düşmanları olan Tâcî Bey ile Abdurrahman Efendi 887'de (1482) padişahın çevresinde tekrar yer aldıklarına göre (*Amasya Târîhi*, III, 235) bu tarihte onların fitnesiyle idam edilmiş olması muhtemeldir.

Ölüm tarihini 922 (1516) olarak gösteren kaynaklar (*Sicill-i Osmânî*, II, 241; *Hediyyetü'l-Ârifîn*, I, 840; Şeşen, *Fihrisü'l-Mahtûâtü't-tıbbi'l-İslâmî*, s. 203; *Künhü'l-ahbâr*, vr. 238^a; *Kâmûsü'l-a'lâm*, III, 1978) Halîmî'yi, Yavuz Sultan Selim devrinde (1512-1520) hayatta olup sultana hocalık yapan ve 1516 Mısır seferinde ölen Halîmî Çelebi ile karıştırmışlardır. Öte yandan bazı kaynaklarda sözü edilen Halîmî-i Şirvânî ise (Hayyâmpûr, *Ferheng-i Suhanverân*, Tebriz 1340 hş./1961, s. 172; Habîb, *Hat ve Hattâtân*, s. 233; Mehmed Ali Terbiyet, *Dânişmendân-ı Âzerbaycân*, s. 123; Âgâ Büzürg-i Tahrânî, *ez-Zer'â ilâ teşâni'î's-Şi'a*, IX/1, s. 265; Ali el-Fâzıl el-Kâinî en-Necefi, *Mu'cemü'l-mü'ellifîn's-Şi'a*, Necef 1405 hş., s. 147) bir başka kişi olup Lutfullah Halîmî ile alakası yoktur.

Eserleri. 1. Bahrü'l-garâib*. *Lugat-ı Halîmî* olarak da tanınır. Müellif, 1446 yılında manzum olarak kaleme aldığı ve muhtemelen Sivas kadılığı sırasında yerinden gözden geçirdiği bu eserini o za-

Halîmî'nin,
Sultan
III. Osman
tarafından
Hırka-i
Saâdet
Dairesi'ne
vakfedilen
satır arası
Kur'an
tercümesinin
ilk iki sayfası
(TSMK, Emanet
Hazinesi,
nr. 65)

manlar Amasya valisi bulunan Şehzâde Bayezid'e takdim etmiş, ancak anlaşılması güç olduğu için eseri 872'de (1467-68) ayrıca şerhederek iki defter halinde düzenlemiş ve yine Şehzâde Bayezid'e sunmuştur. Türkiye ve Avrupa kütüphanelerinde pek çok yazması bulunan eserin en eski nüshalarından biri Süleymaniye Kütüphanesi'ndedir (Esad Efendi, nr. 3281). 2. *Kitâbü Tâ'iyyeti'l-Halîmî ma'a şerhihâ*. Sivas kadılığından alınarak Tokat'ta hapsedilmesi üzerine Fâtih Sultan Mehmed'e yazdığı elli bir beyitlik Arapça kasidenin şerhi olup aruzun dört "müstefîlün" kalıbıyla yazılmıştır. Kendi el yazısıyla ta'lik olarak yazılmış yegâne nüshası Süleymaniye Kütüphanesi'nde bulunmaktadır (Ayasofya, nr. 4088). 3. *Gülşen-i Zibâ*. 862'de (1457-58) tamamlanarak Fâtih Sultan Mehmed'e sunulan tıbbî bu Farsça manzum eser "Tabîiyyât", "Zarûiyyât" ve "Maraz" başlıkları altında üç bab ile çeşitli fasıllardan meydana gelmektedir. Amasya Dârüşşifâsi için Şerefeddin b. Ali b. Hâc İlyâs Sabuncuoğlu tarafından 866'da (1462) neşih hattıyla istinsah edilen bir nüshası Süleymaniye Kütüphanesi'ndedir (Fâtih, nr. 3639). Eserin adı yazma nüshada (vr. 3^a) *Gülşen-i Zibâ* şeklinde yer almasına karşılık (*Osmanlı Müellifleri*, I, 273) *Uzunçarşılı'da* (*Osmanlı Tarihi*, II, 600) yanlış olarak *Kâsımîyye*, *Fihrisü Mahtûât-ı tîbî-İslâmî*'de *Manzûm fi't-tıb* (s. 203) diye gösterilmiştir. 4. "Farsça Kur'an Tercümesi". Halîmî'nin 882'de (1477) yazdığı bu mushafta ayrıca her kelimenin mânası satır altına yazılmış ve tercüme 883'te (1478) tamamlanmıştır. Kur'an'ın dış kapağı ile ilk üç sayfası, secde, hizip ve cüz başlarını gösteren işaretler, duraklar altın yıldız tezhiplidir. III. Osman tarafından 1171'de (1757-58) Hırka-i Saâdet Dairesi'ne vakfedilen bu

tercümenin yegâne nüshası Topkapı Sarayı Müzesi Kütüphanesi'nde bulunmaktadır (Emanet Hazinesi, nr. 65). 5. *Muhtaşarü'l-eşkâl ve şerhuhû* (Süleymaniye Ktp., Şehid Ali Paşa, nr. 1110). *Ferâ'iz-i Halîmî* olarak da tanınan Arapça muhtasarla buna daha sonra yine kendisi tarafından yapılan geniş şerhi içine alır. Halîmî miras hukukundaki engin bilgisini bu eserle ortaya koymuştur. 6. *Hâşiyetü Halîmî 'ale'l-Hayâlî* (Süleymaniye Ktp., Mahmud Paşa, nr. 281/2). Necmeddin en-Nesefî'nin İslâm akaidine dair yazdığı çok kısa risâle Sa'deddin et-Teftâzânî tarafından Şerhu'l-'Akâ'id-i-Nesefî adıyla şerhedilmiş, buna Hayâlî bir hâşîye yazmıştır. Halîmî'nin eseri de Hayâlî'nin hâşîyesine yapılmış bir hâşîye mahiyetindedir. 7. *Musarrihatü'l-esmâ*. Mü-

ellifin, Cevherî'nin *eş-Şihâh*'i ile İbn Düreyd'in *el-Cemhere*'si, İbn Fâris'in *Mücmelü'l-luğâ*'sı ve diğer bazı eserlerden seçtiği Arapça isimlere Türkçe, bazan Farsça karşılıklar vermek suretiyle satır arası tercüme şeklinde düzenlediği bir isimler sözlüğüdür. Arap harflerine göre alfabetik olarak hazırlayıp 872'de (1467-68) tamamladığı eserini II. Bayezid'e sunmuştur. 884 (1479) yılında istinsah edilmiş nüshalarından biri Süleymaniye Kütüphanesi'nde kayıtlıdır (Ayasofya, nr. 4773; diğer bazı nüshaları için bk. Lâleli, nr. 3608/1; Esad Efendi, nr. 3275). Eserin ayrıca Kahire ve Avusturya kütüphanelerinde de yazmaları vardır (Brockelmann, GAL, II, 289; *Suppl.*, II, 312; Kehhâle, VIII, 156; Lobenstein, I, 232-233). 8. *Tuhfe-i Mukaddimetü'l-luga*. Farsça'dan Türkçeye manzum bir sözlük olan bu risâle aruz vezniyle biri on bir, biri yirmi altı, diğerleri de on iki ve on bir beyitlik dört parçadan ibarettir. "Hudâ: Tanrı" kelimesiyle başlayıp "kulaç: bâz aldı" kelimesiyle biten bu parçalarda *Bahrü'l-garâib*'de geçen isimlerin bir kısmı yeniden işlenmiştir. Risâle yedi mûsiki makamının sayıldığı, şairin adının zikredildiği beş beyitlik bir parça ile sona ermektedir. Lugatçenin bir nüshası, Hüsâm b. Hasan el-Konevî'nin düzenlediği *Tuhfe-i Hüsâmî* adlı Arapça, Farsça şiir mecmuasının 76^b-78^b yapıtları arasındadır (Süleymaniye Ktp., Reşid Efendi, nr. 977/7). 9. *Mir'âtü't-tayyibîn* (Süleymaniye Ktp., Âşir Efendi, nr. 431/5). Tövbe hak-

Halîmî'nin,
Lugat-ı
Halîmî
adıyla
tanınan
sözlüğünün
ilk iki sayfası
(TSMK,
Bagdat Köşkü,
nr. 381,
vr. 182^a-183^a)

kında olup 865'te (1460-61) Farsça olarak yazılmıştır. 10. *Risâle fi beyânî kavâidî'l-muammâ* (Süleymaniye Ktp., Âşir Efendi, nr. 430/34; Şehid Ali Paşa, nr. 2634/2). Farsça muammâ kaidelerini Türkçe açıklayan ve örneklendiren bir risâledir. *Bahrü'l-garâib* şerhinden nakledilen bu kaideler yeni örneklerle genişletilmiştir. 11. *Risâle fi tecnîsât ve't-teşbihât ve'l-mecâzât* (Süleymaniye Ktp., Âşir Efendi, nr. 430/7). Cinas, teşbih ve mecaz kaidelerini Türkçe açıklayıp örneklendiren manzum bir risâledir. Müellif, daha önce *Bahrü'l-garâib* şerhinde kısaca temas ettiği konuları bu eserde ayrıntılı bir şekilde işlemiş ve örneklendirmiştir.

BİBLİYOGRAFYA :

Taşköprizâde, *eş-Şekâ'ik*, s. 382; Âşık Çelebi, *Meşâirü's-suarâ*, vr. 88*; Âlî, *Künhü'l-ahbâr*, Süleymaniye Ktp., Fâtih, nr. 4225, vr. 238*; *Künhü'l-ahbâr'ın Tezkire Kısım* (haz. Mustafa İsen), Ankara 1994, s. 176; Kınalızâde, *Tezkire*, I, 303-304; M. Kâsım Sürûrî, *Mecma'u'l-Fürs*, Süleymaniye Ktp., Ayasofya, nr. 4759, vr. 1^b-2^b; *Keşfü'z-zunûn*, I, 225; II, 1246, 1315, 1926; Rieu, *Catalogue*, s. 137, 138, 139 (or. 3398); Flügel, *Handschriften*, I, 128, 129, 130; Süddik Hasan Han, *el-Bulğa fi usûli'l-luğa* (nşr. Nezir M. Mektebi), Beyrut 1988, s. 347; *Sicill-i Osmanî*, II, 241; Gibb, *HOP*, II, 267, 386; *Amasya Târihi*, III, 229-230, 235; *Osmanlı Müellifleri*, I, 273; *Hediyetü'l-ârifîn*, I, 840; Blochet, *Catalogue*, I, 84, 294, 393, 394-395; II, 275, 547, 548, 551; Şükûn, *Farsça-Türkçe Lûgat*, I, önsöz; Kehhâle, *Mu'cemü'l-mü'ellifin*, VIII, 156-157; Brockelmann, *GAL*, II, 289; *Suppl.*, II, 312; Uzunçarşılı, *Osmanlı Tarihi*, II, 600; Safâ, *Edebiyyât*, IV, 113; Karatay, *Türkçe Yazmalar*, II, 19-22; Veli Behcet Kurdoğlu, *Şair Tabibler*, İstanbul 1967, s. 86; H. Lobenstein, *Katalog der arabischen Handschriften der Österreichischen Nationalbibliothek*, Wien 1970, I, 232-233; Şeşen, *Fihrisü mahtûâtî'l-tıbbî'l-İslâmî*, s. 203; a.mlf., *Fihrisü mahtûâtî mektebeti Köprülü*, İstanbul 1406/1986, s. 563-567; Halûk İpekten v.dğr., *Tezkirelere Göre Divan Edebiyatı İsimler Sözlüğü*, Ankara 1988, s. 177; Günay Kut, *Tercüman Gazetesi Kütüphanesi Türkçe Yazmalar Kataloğu I*, İstanbul 1989, s. 323; C. Feroe, *Lütfullah Halimî'nin Bahrü'l-garâib'i* (yüksek lisans tezi, 1991), AÜ DTCF; *Kâmûsü'l-a'lâm*, III, 1978; "Halimî", *TDEA*, IV, 50.

MUSTAFA ERKAN

HALİMÎ ÇELEBİ

(ö. 922/1516)

Divan şairi.

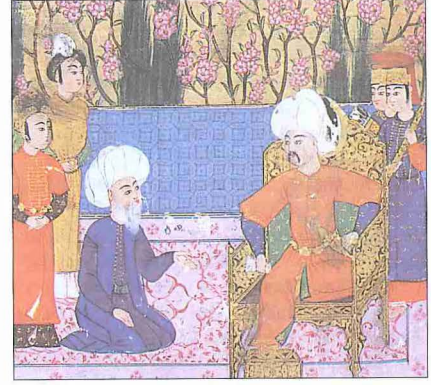
Kastamonu'da doğdu. Asıl adı Abdülhalim, babasının adı Ali'dir. İlk öğrenimini doğduğu şehirde tamamladıktan sonra Alâeddin Arabî Efendi'nin hizmetine girdi. Onun vefatı üzerine Bursa'da Zey-

niyye şeyhlerinden Hacı Halife'ye intisap etti. Bir süre Arap ülkelerinde dolaştıktan sonra İran'a geçti. Kastamonu'ya dönünce Trabzon valisi olan Şehzade Selim'in daveti üzerine Trabzon'a gitti. Yavuz Selim kendisine imam tayin ettiği Halimî'yi ayrıca şehzadesi Süleyman'ın eğitimle de görevlendirdi. Padişah olduktan sonra da günlük 200 akçe maaş bağlayarak hâce tayin etti ve bazı köyleri ona mülk olarak verdi. I. Selim'in Halimî Çelebi'ye gösterdiği ilgi, onun huzurundan bir an bile ayrılmasına izin vermeyecek derecede ulaşmıştı. Hatta bazı vezirlerin, padişaha arz edilecek hususları önce Halimî'ye danışıp daha sonra padişahın huzuruna çıktıkları rivayet edilir. Çağdaşı olan bir şair, "Şol pâdişah ki nâm-ı şerîfi Selîm ola / Lâyık budur musâhibi onun Halîm ola" beytinde bu hususu dile getirmiştir.

Yavuz Sultan Selim'le birlikte Mısır seferine katılan Halimî Çelebi sefer dönüşü Şam'da hastalanmış ve orada vefat etmiştir. Cenaze namazında padişah da hazır bulunmuş, vefatına "râha Hâce Halimî" ibaresi tarih düşürülmüştür.

Arapça ve Farsça müşkül beyit ve muammaları çözmeye konusundaki başarılarıyla tanınan Halimî'nin şiirleri hakkında Âşık Çelebi ve Latîfi müsbet ifadeler kullanırken Kınalızâde Hasan Çelebi onun şiiri bildiğini, fakat samimi bir söyleyişe sahip olmadığını belirtir. Bazı kaynaklarda Halimî Çelebi'ye nisbet edilen *Lugat-ı Halimî* adlı eser Lutfullah Halimî'ye aittir.

Halimî Çelebi Kastamonu'da cami, medrese, sıbyan mektebi, imaret ve misafirhaneden ibaret bir külliye ile bir çiftte hamam inşa ettirmiştir. Küpçüğe mahallesinde bulunan ve Çifte Hamam

Halimî Çelebi'yi Yavuz Sultan Selim'in huzurunda gösteren Âşık Çelebi tezkiresindeki minyatür (Millet Ktp., Ali Emîrî, Tarih, nr. 772, vr. 126')

adıla bilinen yapı halen metruk olup kitâbesinden 920 (1514) yılında yapıldığı anlaşılmaktadır. İsmail Hakkı Uzunçarşılı, halk arasında Yâkub Ağa Camii (Ağa İmaret) adıyla şöhret bulan Alacamescid mahallesindeki günümüzde hizmete açık camiyi Halimî Çelebi'nin yaptırdığını, "atabe-i aliyye" ağalarından Yâkub Ağa'nın ise 954 (1547) yılında bu yapıyı tamir ettirip 965'te (1557) vakfiyesini tanzim ettirdiğini ortaya koymuştur. Ahmet Gököglü'nün caminin Yâkub Ağa tarafından yaptırıldığını söylemesi (*Paphlagonia*, s. 207-209) yanlıştır. Yâkub Ağa Camii'nin Vakıflar Genel Müdürlüğü Tescil Dairesi Arşivi'nde bulunan vakfiyesi Mehmed Behçet tarafından yayımlanmıştır (bu yayımda Halimî Çelebi'nin adı dizgi yanlışı sonucu Hilimî Çelebi olarak çıkmıştır).

Halimî Çelebi tarafından yaptırılan Çifte Hamam ve kitâbesi - Kastamonu

